
Petrik Emese

BELSŐ SZELLEMI TÉRÉPÍTÉS

– van Gogh rajza kapcsán –

Mindig az összefüggések megnyilatkozásakor beszélünk fényről. (Jochen Bockemühl)

Vincent van Gogh képeinek, rajzainak misztériumvilága önmagunk létformáit villantja fel. Ráérezhetünk, értelmezhetjük vállalt életutunkat, annak döntő állomásait: az örök ember lélekfejlődésével és próbatételeivel járó érzelmi-minőségi váltások ritmusjátékát. A fekete fehér kontraszt színvilág az érzelmi kövületeink stációit rajzolja körül. Egy-egy részletben arcedőben, tekintetben benne rejlenek emberi gyengeségeink, melyeket a teremtés óta ismételve újra és újra megélünk. A rajzok emberi mivoltunk tükörképei: tudatosítanak, katarktikus élményt váltanak ki.

Az örökkévalóság kapujában című alkotás összefüggésrendszerének központjában az ember van. A kapuban – az átváltási forma előtt – az önmagába forduló, arcát tenyerébe temető, tekintélyes kort megélt ember magába roskadva ül, az élet terhe alatt meggörnyedve. Arcvonásai, ha mutatná, tükrözhetnék az összegzés érzelmi állapotát. Az anonimitás révén egyidejűleg több érzelmi sík vetül ki. A kapu szimbólumvilága megéled. Carl Jung megfogalmazásával élve:

a valódi találkozás Istennel mindig az én megsemmisülésével jár! Olyan emberi minőségében ért a kapu elé, amikor az ember saját logikai, értelmezési és igazságérzete mérlegre kerül. Tudatosodik benne a jézusi érzés, hogy Péter, Júdás, az embertömeg és az Atya is elárulta. Szembesül emberi gyengeségeivel: őt uraló kudarcával, sérelmeivel, csalódásaival, reményvesztettségével, szeretetteljesége megélésének hiányával. Ahhoz, hogy a férfi megszülessen, a fiúnak meg kell halnia. A rajz többletjelentésében

a férfi megszületése is benne rejlik a fiú meghalása révén. Ez fakasztja fel a megtisztulás könnyeit. A fiú meghalásának folyamata bukkan fel érzelmforrásként, gondolatvilágában pedig végigpereg a férfi-lelkiség első feladata, tisztázni, kik vagyunk, és megérteni: valójában az szolgál bennünket eszközeivel a megtisztulásunkban, ami éppen hiányzik belőlünk. Az ábrázolt pillanat magába sűríti önismeretünket, megtalált középpontunkat. Többlettartama

abban is megmutatkozik, hogy személytelen a kép (férfivonalon a teremtőerő a fiútól, apától, nagypától, dédapán át az istenig vonul). Az arcnélküliségen az apafájdalom is átsugárzik, a férfileleknek az a sebzettsége, ami az Atyától való megfosztottságot jelenti, ami az atyahiany élményéből ered. A biológiai apa léte meglévő tapasztalásként mindig megvan, de megtalálja-e vajon magában a valószínű férfit? Hiszen a tekintély ténye is ebből az érzelmi körből sarjad! Merte-e megosztani lelki életét, gondolatait, érzéseit, álmait, sebeit saját fiával? Az apasebet csak maga a férfi gyógyíthatja azáltal, hogy feldolgozza a sérüléseket, amelyeket kap, valamint felnőtt és megbocsátó viszonyt alakít ki az atyával. Az ember királyi jelleme azt kérdi, mennyire képes ön-

maga birodalmát, megélt életét rendszerben látni. A harcosszerű jellem mérlegeli a megtett küzdelmeket. Az átgondolást segítő bölcsesség a sötét és a világos oldalt szembesíti. Segít, hogy azzá válhassunk, akik valójában vagyunk: vállaljuk önmagunkat és tetteinket. A szeretet átnemesítő ereje, az örökké sugárzó fény a fájdalom elfogadását, megélését teszi természetessé. Szívrítmusban együtt dobbanva az univerzumi bölcseséggel: megéljük-e életünket az örökké élő örökkévalóságban...

